

Ἀγαπητοὶ φίλοι τῆς ποίησης,

Ἐν τῷ ποῦ γίνεται ἀπόψε ἐδῶ, ἓνα ρεσιτάλ δηλαδή ποίησης, καὶ ποῦ πρώτη φορά ἐπιχειρεῖται στὸν τόπο μας, εἶναι κάτι τὸ πολὺ συνιθισμένον στὴ ῥωσικὴ Ἑνωσῆ, τὴν πατρίδα τοῦ ποιητῆ ποῦ φιλοξενοῦμε. Στὴ ῥωσικὴ Ἑνωσῆ ὀργανώνονται συχνὰ τέτοια ρεσιτάλα ποίησης, σὲ στάδια καὶ σὲ τεράστιες αἴθουσες χωρητικότητας μέχρι καὶ 25 χιλιάδων, ὅπου οἱ θεατῆς πληρῶνουν εἰσοδοὺ γιὰ νὰ μποῦν καὶ ποῦ ὄχι μόνο γεμίζουν ἀλλὰ καὶ πολλοὶ παραμένουν ἔξω καὶ παρακαλοῦν τὴν τελευταία στιγμή γιὰ ἓνα εἰσιτήριο.

Κι' αὐτὸ γιὰ τὴν ῥωσικὴ Ἑνωσῆ ἡ ποίηση δὲν εἶναι ἓνα εἶδος περιφρονημένης πολυτέλειας, ὅπως εἶναι δυστυχῶς σ' ἐμᾶς, ἀλλὰ μιὰ πηγὴ ζωῆς γιὰ ὅλοκληρο τὸ λαὸ, καὶ οἱ ποιητῆς εἶναι πρόσωπα ἀπὸ τὰ πρῶτα τιμημένα κι' ἀγαπημένα. Στὴ χώρα αὐτὴ οἱ ἄνθρωποι διαπαιδαγωγοῦνται ἀπὸ τὴν πρῶτην ἡλικίαν νὰ θεωροῦν τὸ βιβλίον τὸ ἴδιον ἀπαράτητο μὲ τὸ ψωμί καὶ τὸ γάλα, μὲ τὸ ροῦχα καὶ τὰ παπούτσια.

Θέλουμε νὰ πιστεύουμε ὅτι αὐτὴ ἡ ἀρχὴ ποῦ κάνουμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ θὰ ἔχει τὴν συνέχειά της καὶ πῶς θὰ γίνῃ σιγὰ σιγὰ μιὰ ὡραία συνήθεια τοῦ λαοῦ μας ν' ἀκούει ρεσιτάλα ποίησης ὅπως ἀκούει τὰ ρεσιτάλα μουσικῆς. Ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ δικὸν μας τὸ βασανισμένον λαὸ, ἡ ποίηση εἶναι ἓνα σίγουρον ἀποκομμί, μιὰ διέξοδος δημιουργικῆ καὶ παρήγορη. Ἐξάλλου ἂς μὴ ξεχνῶμε πῶς αὐτὴ ἡ τόσο στενὴ ἐπαφὴ μετὰ τῆς ποίησης μὲ τὸ λαὸ εἶναι φαινόμενον ποῦ ξεκίνησε πρὶν ἀπ' ὅλα στὸν ἑλληνικὸν χῶρον, ὅπου ὁ ραψωδὸς Ὀμηρὸς μὲ τὴν λύρα στὸ χεῖρ ἀπαγγέλλε τοὺς στίχους τοῦ ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, καὶ ἔχουμε τὴν συνέχειαν σποδὸς λαϊκοῦ τραγουδιστῆ ὄλων τῶν ἐποχῶν, ποῦ φτάνουν μέχρι τίς μέρες μὲ τὴν μορφή τῶν ποιητῶν ὁδῶν.

Ἀγαπητοὶ φίλοι, ὁ φιλοξενούμενός μας ἀπόψε, εἶναι μιὰ προσωπικότητα τοῦ εἰδίου ἀπὸ τίς πρῶτες ἡμέρας. Τὸ ὄνομα Γεφτουσιένκο κατάντησε νὰ γίνῃ συνώνυμον τῆς σύγχρονης ρωσικῆς ποίησης, δὲν νοεῖται νὰ μιλάει κανεὶς γιὰ τὴν ποίηση στὴ ῥωσικὴ Ἑνωσῆ χωρὶς ν' ἀναφερθεῖ στὸν Γεβγκένη Γεφτουσιένκο. Ὁ Γεφτουσιένκο, μαζί μὲ μερικοὺς ἄλλους ταλαντούχους ποιητῆς δημιουργῆσε στὴ δεκαετία τοῦ 50-60 ἓνα σταθμὸν σὴν ρωσικῆς ποίησης. Ἐκείνη ἡ ἐποχὴ ποῦ ἔσπαζαν ἀποφασιστικὰ τὰ δόγματα τῆς προσωπολατρίας. Οἱ ποιητῆς, γίνονταν οἱ ἐκφραστῆς αὐτῶν τῶν νέων τάσεων κι' ἔδιναν ἀποφασιστικὸν κτύπον σὲ τὴν σκληρῆ, ἀπαρηχαιωμένην κατ' ἐξοχὴν. Ἡ ποίηση ἔδινε μιὰ μάχη κι' ὁ λαὸς ἔπαιρνε μὲ ἐνθουσιασμὸν τὸ μέρος της. Οἱ ἐφημερίδες ὅπου δημοσιεύονταν ποιήματα τοῦ γίνονταν ἀνάρπαστες. Ἡ βιβλία τοῦ ἔβγαζαν σὲ φανταστικὰ τιράζ τῶν ἑκατομμυρίων, πενήντων καὶ ἑκατὸ χιλιάδων ἀντιτύπων καὶ ἔξαφανίζονταν μερικὲς μέρες μετὰ τὴν ἐκδοσὴν τοῦ. Στὲ ρεσιτάλα ποῦ ἔδιναν σὲ κατὰμεστες αἴθουσες τὸ κοινὸν πᾶραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν. Ἐπὶ τὸτε πέρασαν περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια. Ὁ τότε νεαρὸς ποιητῆς ἔχουν ὠριμάσει, νέα θέματα, νέες μορφές δουλειᾶς μπῆκαν στὴν ποίηση τοῦ. Νέοι ποιητῆς ξεπήδησαν, τόσο ἀπὸ τὴν Ρωσίαν ὅσο κι' ἀπὸ ὅλες τίς δημοκρατίες τῆς ῥωσικῆς Ἑνωσῆς. Ὅμως ἡ ἀγάπη τοῦ κοινοῦ δὲν μειώθηκε. Ὁ Γεφτουσιένκο ἔξακολουθεῖ νὰ

Γιατί ο Γεφτουσιένκο δεν είναι μονάχα ο ποιητής της Ρωσικής γής, είναι ο ποιητής που δέχεται κραδασμούς από όλκληρη τήνάνθρωπότητα. Γι' αυτό άλλωστε ή ποίησή του είναι μεγάλη, γιατί έχει άντανάκλαση παγκόσμια.

Ο Ίδιος, στην πρόλογό του τής αμερικανικής έκδοσης του βιβλίου του "Κελλυμένα μήλα" λέει: "Η Τέχνη είναι ένα ούρνιο τζεο με διακασών που φτάνει ως κι αυτς τς μαύρο χρώμα. Ύτ ή αγαπημένη μας γριούλα, ή μάνα γή, παρόλο που καταξεσχίζεται με τις πολιτικές συγκρούσεις, ζει ο μόνος κόσμος που δέχουμε, κι' εμεϊς όλοι έξαρτώμαστε τό θέλουμε ή όχι, με τση ένα ή τόν άλλο τρόπο: ένας από τόν άλλο." Ετσι μπορω να γράφω ποιήματα για τό Βιετνάμ και τή Μπάρμπι ¹ιάρ, για τή φοιτήτρια "Αλισον Κράουσε του Πανεπιστημίου του Κέντι, για ένα υδροϋλεκτρικό σταθμό τής Σιβηρίας για τόν επαναστάτη Πάντισο Βίλλα, για τή μητέρα μου, για μι άπόρη τής Χιλής πουχε τό πορτραίτο του Τοκάτοϊ στο δωμάτιό της, για τις μαυροφώρες γριές τής Σικελίας, για τς άσπροντυμένα κορίτσια, για τήν αγαπημένη μου, για τό γιόμου.

Αγαπητοί φίλοι, θεωρούμε μεγάλη τύχη τό γεγονός ότι ένα καλλιτέχνη του ύφους του Γεβγκένη Γεφτουσιένκο βρίσκεται άνάμεσα μας. Η επαφή μας με τέτοια ρεύματα υγείας δεν βοηθά μόνο τήν πνευματική και τήν πολιτιστική μας ανάπτυξη και τούς δεσμούς φιλίας άνάμεσα μας και άνάμεσα σε φίλους λαούς. βοηθά και για τήν προώθηση του όλου προβλήματος μας προς τς έξω, βοηθά και για τήν άνύψωση του ήθικου μας." Όταν ποιητές σαν τόν γεφτουσιένκο έρχονται στην Κύπρο άσχολούνται με τό πρόβλημά μας, και πολύ περισσότερο όταν εμπνέονται από τό πρόβλημά μας, αυτό δείχνει για άλλη μι φορά ότι δεν είμαστε ούτε μόνοι ούτε νικημένοι, όπως θέλουν να μας υποβάλουν οι έχθροι μας. Δείχνει ότι και εμείς, και αγωνιζόμαστε και υπομένουμε. Θα ήθελα στο σημείο αυτό να εύχαριστήσω τόν Ίδιο τόν ποιητή που παρόλες τις πάμπολλες υποχρεώσεις του δέκτηκε άμέσως τήν πρόσκλησή μας δίνοντας μας τή χαρά της γνωριμίας μαζί του. Θα ήθελα να εύχαριστήσω και τήν πατρίδα του ποιητή, τή Σοβιετική Ένωση, και συγκεκριμένα τήν "Ένωση Σοβιετικών συγγραφέων που μέσα σε χρόνο ρεκόρ, μέσα σε τρεις μέρες ργάνωσε και πραγματοποίησε τήν κάθοδο του ποιητή στην Αύπρο. Κι' έδω θα πρέπει ίσως να τονίσω ότι εκείνος που πρωτοστάτησε ήταν ο παλιός φίλος τής Κύπρου Φετορένκο, πασίγνωστος από τις μάχες που έκανε ^{για τήν Αύπρο} σάν άντιπρόσωπο τής Σοβιετικής Ένωσης στα ήνωμένα Έθνη άμέσως μετά τήν είσβολή. Ο Φετορένκο, που είναι σήμερα γραμματέας τής Ένωσης σοβιετικών συγγραφέων, ήταν κι' αυτός στη Δόφια, πήρε τό θέμα ζεστό και προσωπικά, για τήν Κύπρο είπε, όλα γίνονται, κι' έστειλε τηλεγράφημα στη Μόσχα για τόν Γεφτουσιένκο.

Τέλος θα ήθελα να εύχαριστήσω όλους έσας πάλι με τήν παρουσία σας τιμάτε στήν ώρα τή σημερινή βραδυά, .